

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 712/2022
18.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Б. Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, предузетник из ..., Самостална занатска трговинска радња „ББ“, чији је пуномоћник Ведран Стевановић, адвокат у ..., против туженог ProCredit bank АД Београд, ул. Милутина Миланковића бр. 17, чији је пуномоћник Весна Јовичић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате због неоснованог обogaћења, вредност предмета спора 20.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4 Пж 5362/21 од 10.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 18. маја 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4 Пж 5362/21 од 10.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 4 Пж 5362/21 од 10.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 5 П 2706/2021 од 18.05.2021. године, исправљене решењем од 08.06.2021. године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 1. став 1. Уговора о кредиту ...-...-... од 10.01.2011. године, која гласи: „Корисник кредита је сагласан да банка приликом исплате кредита задржи 2,00% од износа одобреног кредита, а на име трошкова обраде кредита“. У ставу другом изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 20.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.01.2011. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 30.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 4 Пж 5362/21 од 10.11.2021. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је напред наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавање судске праксе.

Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У случају када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Стога, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног касационог суда поводом спорног правног питања.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је позивање туженог на допуну правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе утврђена из разлога недостатка понуде за закључење уговора, а не због недостатка објашњења структуре и механизма на основу којих је формирана накнада за реализацију уговореног кредита.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 22.03.2021. године. Вредност предмета спора је 20.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а у ставу 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић